

סקירה כללית

(למסקנא:) לפי ר"ש (הסובר שחיטה שאינה ראויה לא שמו שחיטה)

אותו ואת בנו בקדשים אין לוקים עליו

מפני שאזהרתה ספק (ואזהרת ספק אינה אזהרה לחייב מלקות)

כיון שאם לא יזרוק את הדם אז בשר הקרבן לא יותר לאכול ולמפרע השחיטה אינה ראויה.

לגבי קרבן עולה (שאין בשרה נאכל ע"י אדם – אבל "נאכל" ע"י המזבח)

מחלקת האם נחשב שחיטתה שאינה ראויה

דין - הוא אמינא

רב המנונא:

לפי ר"ש הסובר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה

אותו ואת בנו אינו נהג בקדשים (בכלל)

כי כל שחיטות קדשים נחשבות "שחיטות לא ראויות" כיון שאין מתירות את הבשר לאכילה (מידית - עד זריקת הדם)

פירכא

ברייטא:

<<לא נכנס לפרטים>>

דין - מסקנא

¹ רבא מבאר את דברי רב המנונא:

לפי ר"ש הסובר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה

אותו ואת בנו בקדשים (אמנם אסור, אבל) אין לוקים עליו

מפני שהתראת ספק היא

כיון שאם לא יזרוק תהיה שחיטה שאינה ראויה

מקרה 2-

אותו ואת בנו שאחד חולין ואחד קדשים (שלמים – שיש בשר לאכול)

אם שחט וזרק את הקרבן ראשון

דין

חייב

– התראת ודאי – כי הראשון כבר נזרק – והשני אין בו זריקה כיון שחולין

מקרה 3-

ואם הקרבן עולה (שאין בשר לאכילה)

דין - מחלקת

- אפילו שחט וזרק העולה ראשון פטור על שחיטת השני החולין – כי שחיטת עולה היא שחיטה שאינה ראויה כיון שאינה מתירה לאכילה
- חייב – כי השחיטה הראשונה (לאחר זריקה) אכן ראויה לאכילה כי אכילת מזבח נקראה אכילה

הערות שוליים

¹ זה חולק על שיטת רבי אושעיא בסוגיא בדף פ.:

במשנתנו חכמים מחייבים (מלקות) משום אותו ואת בנו גם בשחיטה לע"ז.

הם מחייבים – ואין כאן פטור של קם ליה בדרכה מיניה במקרים:

- **לכו"ע:** השחיטה הראשונה (בלבד) היתה לע"ז לעומת אותו ואת בנו ששייך לשחיטה השניה
- **רק לרבי יוחנן:** (אפילו אם) השחיטה השניה היתה לע"ז – (רק) אם לא התרו בו לע"ז (ולכן אינו חייב מיתה) (ר"ל חולק וסובר ששייך גם כאן קם ליה בדרכה מיניה כיון שאילו התרו בו היה חייב מיתה, נמצא ששייך צד מיתה)

משנתנו

חכמים מחייבים משום אותו ואת בנו גם בשחיטה לא ראויה – בשחיטה אסורה שחייבים עליו כגון שוחט לע"ז

הקדמה

לא בכל מצב יחייבו חכמים. יש תת-מקרה אחד שלכו"ע (ר"י/ר"ל) חכמים יפטרו. ויש תת-מקרה שני שתלוי במחלקת ר"י ור"ל

מקרה - כללי

אם שחיטת השניה (שבה עובר איסור אותו ואת בנו) היתה לע"ז

תת-מקרה - 1

והתרו בו לע"ז

דין

פטור ממלקות משום אותו ואת בנו

טעם

משום דקם ליה בדרכה מיניה

תת-מקרה - 2

ולא התרו בו לע"ז

דין - מחלקת

ר"ל	ר"י	
פטור	חייב	דין: חייב מלקות משום אותו ואת בנו?
שייך כאן "קם ליה בדרכה מיניה" (אע"ג שאינו חייב מיתה מאחר ולא התרו בו) כיון שאילו התרו, היה חייב מיתה, נמצא ששייך כאן צד מיתה.	אין שייך כאן "קם ליה בדרכה מיניה" כיון שאינו חייב מיתה מאחר ולא התרו	טעם

הערה

המחלקת האם בלי התראה לאיסור מיתה בכל זאת אומרים קם ליה בדרכה מיניה,

בא לביטוי בני סוגי אסור שני:

- בין שהאיסור השני חיות מלקות (המקרה שלנו) → יותר נוטה **לומר קם ליה בדרכה מיניה** כיון ששניהם בגופו (מיתה ומלקות)

- ובין שחיוב ממונות → יותר נוטה **לא לומר קם ליה בדרכה מיניה** כיון ששונים – אחד מיתת גופו ואחד ממונו